

UJ CÍMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: FERENCZY MARGIT. (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

Nagyhét.

Telekyné Ferenczy L. Marcella.

Virágvasárnap boldog fénye,
Benne Krisztusnak égi lénye.
Elnyelte azt a Gonoszságnak,
Bűnök kifakadt csűf fekélye.
Lásd a világ ma gyűlölet, romlás,
Adáz lelkeknek büntanyája.
Istennek képe megfakult bennük,
Krisztusnak nincsen közöttük nyája.
Ha ma, vagy holnap, vagy húsvét reggel,
Lejönne hozzánk hősín sereggel,
A hitetlen tömeg, a gaz, gyáva,
„Feszítsd meg!” kiáltná újra rája.

Gyermek! te szent, te tiszta drága,
Égi szeretet szép virága,
Te még látod őt hóruhába,
Bűn felett állni, búsmagába.
Azért a szívedbe fogadd őt mélyen,
Hogyha majd átérsz, a gyászon, éjen,
A te világod igazabb legyen,
Napfény ragyogjon földön és egen
Ha mi nem leszünk már, mai vének,
Ajkadról szebben zengjen az ének,
S Nagypéntek mai szomorú gyásza,
Legyen a Húsvét boldog fohásza...

VII. ÉVFOLYAM
7. sz.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1939. ÁPRILIS
1.

Öntöző vers.

Irta: Holstein Mária.

*Fakadó rügy szellő hozta,
Madár szállt az ablakunkba,
Nagy vidáman azt danolta,
Itt nyílik a legszebb rózsá.*

*Van jószagú rózsá vizem,
Eljöttem, hogy megöntözzem.
Nesze, nesze rózsá szál,
Soha el ne hervadjál!*

Húsvéti kívánság.

Irta: Móráné Ősz Rózsá.

*Adjon Isten kis Emőke,
Nekd sok jót, szépet.
Rózsá vizzel, szagos vizzel,
Öntözlek én téged.*

*Azt kívánom Isten áldjon,
Légy viruló rózsá,
Hogy még szebb és mosolygóbb légy,
A jövő húsvétra.*

Hogy írjuk?

Befejeztük a „d“ betűs szavakat. Nézzük csak meg figyelmesen, milyen „e“ betűvel kezdődő szavai vannak a magyar nyelvnek?

e-kötőjellel kérdő szavakat írunk: pl. nem láttad-e Misit? vetted-é? nem várnál-e? Vannak kis cimborák, akik így kérdeznak: nem-e láttad? nem-e vetted? ez helytelen — *nem láttad-e? nem vetted-e?* ez a helyes.

ebbe, ebben, ebből, ebbeli, ébreszt, ébressz fel engem, ébresszed fel Őcsit. Így is helyes azonban: *ébressz*.

echó, vagy ekhó = magyarul visszhang. ecset, ecsettel, ecsetet, de mint ígét: ecsetel egy „t“-vel írjuk.

edd, vagy: egyed, eszem, eszel, eszik, múlt időben: ettem, ettél, evett, ettünk, ettek, ettek. Jövő időben: enni fogok, enni fogtok, enni fognak.

eddig, édesapa, édesanya, édestestvér. edz.

Köszöntő.

Irta: Vadnay Dezső.

*Szavakat keresek,
Szép színes szavakat,
De nem találok mást,
Csak néhány vallomást,
Mi szivemből fakad.*

*Mi szivemből fakad,
Lelkem óhajta,
Élte alkonyáig
Kísérje sokáig
Istennek áldása.*

*Istennek áldása
Széles jókedvében,
Erőben, reményben,
Tartsa egészségben,
Áldott békeességben.*

*Áldott békeességben
Legyen élte hosszú;
Övezze a fejét,
Családját, életét
Jóságból koszorú.*

*Legyen a munkáján
Szép hazánkna haszna,
Szivünköl kívánjuk,
S igaz kívánságunk
Isten meghallgassa!*

Húsvét.

Irta: Földes Zoltán.

*Alleluját zengjétek,
Itt a Krisztus véletek!
Hisszük ezt és meg van írva:
Nem maradt a sziklasírba!
Alleluja!*

*Ő a napfény, — életünk.
Csak Jézussal élhetünk.
Itt az élet oly sötétes...
Ám az Úrnak sirja fényes!..
Alleluja!*

*Nem meggünk már céltalan,
Életünknek célja van:
Nincs riasztó, rút engézet;
Jót ígér az égi Végzet!...
Alleluja!*

*Alleluját zengjétek. ,
Krisztus Jézus véletek.
Fénylő Teste drága zálog:
Sirhomályból Fénybe szálltok!
Alleluja!*

Hét esztendő távolában.

Kevesen vannak már olvasóink táborában, akik tudni fogják, mit jelent ez a kitétel: hét esztendő távolában...

Hogyne lennének kevesen, hiszen hét év a gyermek életében nagyon sokat jelent. Az első elemistából harmad gimnázista, az első gimnazistából heted gimnazista lesz.

No, hogy tudjátok mit jelent ennek a hét esztendőnek a távola, megmondom nektek. Ez a hét esztendő az Uj Cimborá eddigi életideje. Hét hosszú, küzdelmes, de szép eredményű esztendő.

A hét kozmikus szám. Hét nap alatt teremtette Isten a világot. Hét nap van egy hétben. Hétszeres fájdalmat szenvedett Krisztus urunk anyja a keresztfa alatt. A gyermek is hét éves korban kerül először iskolába. Hét évenként újul bennünk a természet. Hét esillaga van a Göncöl szekérének, s hét színű a szivárvány az égen.

Az Uj Cimborá most érte el az első hetes évfordulót. Most hét éve annak, hogy április 15-iki keltezéssel, húsvétra megjelent az első száma az Uj Cimborának. A gyermekek boldog örömmel mutogatták egymásnak: Uj Cimborá! Nekem is van! Én is kaptam! 1933-at írtunk akkor. Boldog reményke-

déssel, hittel, s nagy lelkesedéssel indult meg a romániai magyar gyermekekért az a munka, amely az eltelt évekkel nem hogy lankadt volna a feltornyosuló akadályok és nehézségek között, de még folyton erősödött.

Húsvét napján megzendülnek a harangok. A harangok szavában Krisztus szól hozzánk, üzen nekünk, hogy immár a megváltás munkája befejeztetett. A keresztfán elszenvedett halál által, a Halál ereje megtörtetett. A sírnak éje nem lesz örök, feltámadunk, cselekedeteink szerint az örök életre, vagy az örök kárhozatra.

A húsvéti harangok szava nekünk is szól, nekünk is üzen, kis cimborák. Üzenj, hogy meg ne lankadjunk a kötelességteljesítésben, a munkában, a szeretetben, ragaszkodásban és hűségben. *Olvasni, szeretni és terjeszteni az Uj Cimborát*, ma minden magyar gyermeknek kötelessége.

Az Uj Cimborá szép ajándéka volt a hét-év előtti húsvétnak. Irom mindenkinek, aki-nek füle vagyon a hallásra, szeme vagyon a látásra:

A Gondviselés ajándéka volt ez a magyar nyelvű kicsi gyermekujság, hogy a szeretet aranyzávalával, az élő nyelv, az írott betű ere-

Terjesszük a lapot ismerőseink körében!

jénél fogva összekapcsoljon minden magyarul beszélő gyermeket, vallás- és felekezeti-különbség nélkül.

A feltámadás ünnepéről zengő-zúgó hangok egyszersmind számadásra is hívnak össze bennünket, nagyokat. Megtette-e közülünk ki-ki a kötelességét, akiknek intézményeink élén erő s hatalom adatott a kezükbe, támogatták-e, mellé álltak-e, hogy lábra kapjon és megerősödjön ez a kis magyar gyermekujság? Vagy ellenkező, elkülönülési irányzatok gyengítették erőnket?

A történelem előttünk perget le néptragédiákat.

Testvéreim! Szülők! Tanítók! Intézményeink, egyházaink vezetői! Jussanak el szavaim hozzátok. Azt a törekvést, mely a szellemi síkon a népünk erőinek összekapcsolásán munkálkodik, támogatni, erősíteni kell, hogy egy napon a mulasztásokért számadásra ne hivatassunk.

Az Új Cimborának a Gondviselő hatalmak jelölték meg ezelőtt hétévvel az út irányát, hogy kapocs legyen gyermek és gyermek között, az élet és az iskola, a múlt hagyományai és a jelen kötelességei között.

Jöhetnek ránk nehéz idők, megpróbáltatások. Erre a kis lapra szükségünk lesz. Vigyázzunk azért rá, hogy gyermekeink számára megtarthassuk.

A kiadóvállalat biztonnyal mindent megtesz a nehéz időkben is a lapért, mert ezt el is várják tőle. De fontos, hogy az előfizetés menetében késedelmeskedés ne történjék. Havonta 17 lej esik az előfizetésből. Ez megterhelést nem jelent, úgy, hogy ezt három havi részletekben minden lejáratkor be lehet küldeni.

Hiszem és meg vagyok róla győződve, hogy az én kedves munkatársaim, velem együtt szívvel-lélekkel vállalják a további küzdelmeket. De ezekben a küzdelmekben ott kell állni mellettünk, előfizetésekkel a szülőknek s pártfogó jóbarátainknak.

Igy megtelik a lelkünk új erővel, hittel, bátorsággal, s a húsvéti harang szavában életre, feltámadásra zendítő hangokat s üzenetet hallunk. Ezzel a hittel kiváruunk a hetedik évforduló alkalmával kis olvasóinknak, munkatársainknak, pártfogóinknak, minden jóbarátunknak kellemes húsvéti ünnepeket.

T. Ferenczy L. Marcella.

Kegyelem Úristen.

Írta: Zombory Sándor.

Isteni kegyelem, jóság és szeretet,
Áraszd ki felettünk megváltó fényedet.
Húsvétnek reggelén hirdess feltámadást,
A Hozzád térőnek, büntől szabadulást.

Fiad érdeméért bocsásd meg minékünk,
Ellened oly sokszor elkövetett vétünk.
Megtöretett teste, kiontatott vére,
Legyen bűnbánatunk záloga és bére.

Mi pedig maradjunk mindhalálíg hívek,
Tőled kegyelmet nyert, megigazult szívek.
Hogy a bűn, kárhozat többé ne kísértsen,
Fiad érdeméért: kegyelem Uristen!

Előtted lehessünk igazak, kevélték,
Kik a Krisztus által Életet reméltek.

Hallgasd meg Uristen buzgó imádságunk;
Hisszük: Krisztus által a feltámadásunk!

Öntöző vers.

Húsvét másodnapja: öntöző alkalom.
Édesanyám, lelkem, hamar a kalapom!
Alszeztől — felszegig, ahány virágszál nőtt,
Locsolásom előtt vegye le a kendőt.

Azért, amint illik: Jó reggelt kívánok!
Hamar sorba, hamar, szépséges virágok.
Virulásban legyen kinek-kinek része,
Aminek záloga ez az öntözés é!

Bartha István.

A REPÜLŐ KIRÁLYFI NÉPMESE ELMONDJA DEZSŐ BACSI

(Vege.)

Kaba király szörnyű dühbe gurult. Azonnal megparancsolta, hogy a rendőrök sürgősen házkutatást tartsanak. Motozzanak meg mindenkit, s akinél megtalálják a féleipőt, az a halálnak halálával fog meglakolni.

Megindult a rendőrök csapata. A város minden épületében vizsgálatot tartottak. Így a szállásadó asszony házába is eljutottak. De Aladár királyfit nem találták otthon. Felnyitottak minden szekrényt, ládát, a gyémánt cipőt itt sem találták meg sehol. Az öregasszony, hogy hízelegjen a rendőrségnek, elárulta, hogy van egy szállóvendége, nagyon gazdag embernek látszik, aki élénken érdeklődött a királykisasszony iránt, s azt állította, hogy ő be tud jutni a tetőnélküli házba, még hogyha hét lakattal is van bezárva. Várják meg itt, motozzák meg, mert táskáját mindig magával hordozza. Háttha abban van a gyémánt féleipő?!

Valóban Aladár királyfi nemsokára hazaérkezett. A rendőrök rögtön nekiestek, táskáját kinyitották, s íme a gyémántcipőt megtalálták a sok aranypénnel.

Több sem kellett. Aladár királyfit bilincsbeverték s a király elé vezették, aki keményen vallatni kezdte. De Aladár nem árulta el kilétét, csak azt hangoztatta, hogy Ibolya királykisasszonyt feleségül veszi, történjék bármi!

— Azt hiszed, hogy az csak olyan könnyen megy? — kiáltotta Kaba király nagy-mérgesen. — Még azt sem tudom, ki fiabornya vagy? Lehetsz rabló, betörő, hazátlan semmiházi. Hogyan adhatnám hozzád feleségül az én áldott jó leányomat. Mondják, hogy táskádban sok aranyat lelték. Valószínű, hogy kitanúlt, ravasz betörő vagy, másképp nem férközhettél volna be leányomnak hét lakattal lezárt szobájába.

— Nem vagyok sem rabló, sem betörő,

hanem a levegő királya vagyok! Ugy tudok repülni mint a sasmadár, még annál is jobban. Leányodhoz is felülről szálltam be a nyitott részen át, ha éppen tudni akarod.

— És elloptad gyémánt féleipőjét!

— Csak emlékül vittem el! Ha feleségem lesz Ibolya királykisasszony, nemesak a cipőjét, hanem ruháját is gyémántból rakatom ki. Elöttem nincs semmi lehetetlen!

— Akkor te varázsló vagy! Ha nincs előtted lehetetlen, s ha repülni is tudsz, csak az ördögökkel cimborálhatsz! Vakmerőségedért s bűnös lelkedért máglyahalálra ítélek. A tűz hamvassza el ördögös testedet.

— Jól van, felséges királyom! Én a tűzhalált elszenvedem. Itt vannak aranyaim! Osszátok ki a szegény emberek közt. Ezt a táskát azonban hagyj meg nekem! Látnod, ugye, hogy üres? Csak egy hitvány vászonkabát van benne.

— Mit törődöm én a te táskáddal s vászonkabátoddal? Viheted utolsó utadra!

Kaba király rögtön intézkedett, hogy száz öl fából állítsanak fel hatalmas máglyát, s azon égessék halálra a sátán cimboráját.

Mikor eljött a halálos ítélet végrehajtásának ideje, Aladár királyfi mosolyogva lépkedett fel a füstölgő máglya tetejére. Sok ezer ember jelent meg a vesztőhelyen, hogy lássák, mi lesz? Még a királyné is ott volt a nézők között. Úgy láttam éppen, mint ma!

Nini! A lángok hirtelen felcsaptak, a füstoszlopok minden oldalról felfelé törnek. Aladár királyfi alakja már nem látszik. Egészen ellepték a füstfelhők.

Egyszer csak — láss csodát! — a füstből felemelkedik Aladár királyfi alakja, s mind feljebb-feljebb száll. A jelenlevők rémüldözve figyelik ezt a megmagyarázhatatlan tümenyt. Kaba király és hűséges hitvese megkövülten bámszoktak a repülő után. Ilyent

Az Uj Cimboró előfizetési díja egy fél évre: 100 lei.

még álmukban sem tudtak volna elképzelni. Végül is a nézők, usdri, ahányan voltak, annyifelé szaladtak széjjel s azt kiáltották: Itt a világ vége! Itt a világ vége!

Aladár királyfi pedig ismét berepült a tetőtlen házba, éppen Ibolya elé!

— No, lelkem, most érted jöttem! Elviszlek királyi palotánkba. Mert tudd meg, hogy én is királyi ivadék vagyok. Sólyom királynak egyetlen fia. Eddig azért nem akartam felfedni kiléteimet, mert meg akartam győződni, hogy szeretsz-e engem, mint közönséges polgárembert is.

— Mindenkép szeretlek téged, még ha nem is volnál királyfi!

— Akkor kapaszkodjál fel a hátamra s öleld át a nyakamat!

Ibolya megtette.

— Most vigyázz, mert emelkedünk. Szoríts át! Ne félj! Egy-két óra múlva otthon vagyunk.

Nagyszerű volt így kettesben repülni. Gyorsan elmaradtak alattuk a város házai. A hegyek, erdők, mintha ködbe veszték volna. Nemsokára Sólyom vár elé értek, ahol minden baj nélkül leszállottak.

Amilyen boldogság volt Sólyom várban, olyan szomorúság volt Kaba király udvarában.

Az egész ország gyászba öltözött, mert a szép Ibolya királykisasszony végkép eltűnt. Alighanem az a sátáncimbora, akit a máglyatűz sem fogott meg, rabolta el, s hírcolta magával, ki tudja hova, ki tudja merre?

Kaba király s hűséges hitvese éjjel-nappal siratták Ibolyát, egyetlen gyermeküket, de hát csak könnyeikkel maradtak.

Egy reggel beállít a postás, s ötpecsétes levelet nyújtott át Kaba királynak. A levélben csak ennyi állott: „Kedves barátom, Kaba király! Ezennel meghívlak Aladár fiam esküvőjére a királyné öfelségével együtt. Nem bánjátok meg, ha eljöttök. Sólyom király.”

De bizony Kaba király azt válaszolta a levélre, hogy ők mélységes gyászban vannak eltűnt Ibolya leányuk miatt, s az esküvőn legnagyobb sajnálatukra sem jelenhetnek meg.

Sólyom király most egy futárt menesztett Kaba királyhoz azzal a sürgős üzenettel, hogy: „Ne sokat töprengjete, hanem jöjjetek azonnal! Nem bánjátok meg!”

Erre aztán Kaba király és hűséges hitvese mit tehettek volna egyebet, szépen útnak indultak.

Sólyom-várban éppen az esküvői lakomához ültek. Hogy mennyi király gyült oda össze, azt nem is lehet elmondani. Még a Makk- és Tökkirály is ott volt. A sok brillián-

tos korona úgy csillogott a fejeken, hogy a Napra lehet nézni, de ezekre nem.

Kaba király és hűséges hitvese éppen az új párral került szembe. Amint leültek, Kaba király előtt nagyon ismerősnek tetszett a vőlegény. Vajjon hol találkozhatott vele? Mikor látta.

A menyasszony arcát pedig sűrű fátýol borította:

Az első tál ételnél — ha jól tudom tejfeles töltöttkáposzta volt — Ibolya királyleány fátýlát hirtelen vállára vetette s boldog mosollyal nézett szüeleire.

— Ugyebár megkerültem? S egészen jó helyet választottam magamnak! — szolt jókedvűen nevetve.

Nem lehet leírni azt a boldogságot, amit a szüők éreztek. Képzeld el mindenki, úgy, ahogy csak elképzelheti.

No volt is olyan vígasság Sólyom-várban, hogy azóta sem volt, de nem is lesz soha többé ilyen fáintos mulatság hét puszta hártárban. Aki nem hiszi, járjon utána.

Húsvéti önlözó vers.

*Itt vagyok virágok,
Érettetek jöttem,
Húsvét másodnapján
éppen ideértem.
Nézzetek csak reám,
Ime itt a kardom.
Tél vitézzel akadt,
Hosszu rémes harcom...
Csuffá akart tenni
Elöttetek lányok.
Mondá is, hogy rátok,
Sehol sem találók.*

*De azért eljöttem,
Legyöztem a gyávát,
Meglátogattam a
Tavaszkirály lányát,
Jutalom fejében
Rózsavizet kaptam,
Amint láthatjátok
Nektek meg is hagytam.
S akit közületek
Megöntözök lányok,
Megmondom, hogy attól
Piros tojást várok.*

Nemes Nagy Márta.

Húsvéti mese.

— A kicsinyeknek. —

Irta: **Ónody Rózsi**

Hol volt, hol nem volt... ugye így kezdődik a mese? Nos volt egy erdő. Az erdőszélen tisztás. Húsvét előtti éjszaka nagy sürgés-forgás volt ezen a tisztáson.

Nyuszik munkálkodtak a szép tiszta éjszakában. a csillagos ég ezüstös fényénél. És pedig a húsvéti ajándékokat készítették, színesre pingált talicskát épp mostan raktak tele színes-hímes tojásokkal, sárga csőrű kis csibékkal, no meg csokoládé és cukorka édességekkel. Lessz öröm, ahová a nyuszik ajándékot visznek, azoknál a jó gyermekeknél, akik helyes magaviseletükkel kiérdemelték a húsvéti ajándékokat.

Egy nagybajusszú tapsifüles csak megfogja a talicska rúdját és elindul szépen a falu felé.

De ime egyik kicsi nyulaeska utána nyargal, két első lábacskáiban egy-egy szépséges szép piros tojással, amiknek a festésével egy kicsit megkésített, amivel, hogy nagyon gyönyörűre akarta őket készíteni, és kérte, hogy az ő két ajándékát is tegye a talicskába és vigye a legkedvesebb kislánynak. Bizony alig-alig tudtak helyet szorítani a sok holmi között, aztán vitte is nesztelenül szaladva a zöld gyepen a hosszúbajszú nyuszi. Hát egyszerre csak mi történik? Csak legurult a többi közül a kicsi nyul két piros tojásája, kézen fogják egymást és megszöknek elrejtőzve egy bokorba, ahol puha moha fészekre leltek, ottan összebujtak és elaludtak szépen.

No, nagybajszú nyulam-bulam elérte első házát és kezdte az előkészített nyuszi-fészekbe elhelyezni az ajándékokat. Igen ám, de mikor a legkedvesebb kislány háza elé ért, csak látja, hogy üres a talicska. Nincs benne semmi. Elszomorodott erre a Nyulam-bulam. Ejnye, ejnye! volt itt még két szép piros tojás is. Hát azok hová lettek?

Hibáztatta magát, hogy biztosan elveszítette az uton. Nem volt azonban mit tenni, visszatért az erdőbe. Reggel minden gyermek örvendett amikor megtalálta ajándékait, csak a kicsi Boriska lett szomorú, mikor hiába kutatta át a mohából készített nyuszi fészket, nem volt abban semmi.

Azonban okos kicsi leányka lévén, nem sokat búslakodott azon, ami nincs, kapta magát és kiszaladt a rétre ibolyát szedni, hogy mégis legyen virág az öntöző legénykéek számára.

Boriska szedi-szedi szorgalommal az illatos ibolyát és csak képzeljétek!, megtalálja a bokrot, ahol a szökevény színes tojások összebújva aludtak. Jaj, hogy örvendett nekik! Bizony megtalálta őket, mivel neki voltak szánva!

Köténykéjébe rakta és szaladt velük haza szaporán.

Eljött a húsvét másodnapja. Virágbokrétás kalappal járnak öntözni a legénykéek. No épp most fordult be Pista és Jóska Boriskáékhoz. Szép verset mondanak, megöntözik illatos rózsavizzel és erősen biztatják, hogy: „Ne félj Boriska, immár el nem hervadsz!”

Boriska boldog mosollyal nyújtja át nekik a két szépséges, piros tojást. Gyönyörködik bennük a két kis legény, de húsvéti szokás szerint elhatározzák, hogy összekocintják, hadd lássák melyiké erősebb. Kézbe véve csak összeverik, jó erősen a piros tojások fejét, mire mindkettő betörik és csipogva dugja ki a fejét belőlük egy-egy édes, sárga pihés kis húsvéti csibe. Azt csipogták: „Boldog húsvéti ünnepeket“. No, megörvendett a két kis legény az ajándéknak, szaladtak haza boldogan az ajándékaikkal, úgy elszaladtak, hogy még most is szaladnak, ha meg nem álltak.

Húsvéti dal.

Legszebb ünnep az esztendőben
a Húsvét áldott ünnepe:
Feltámadt Jézus a halálból,
s a föld is feltámadt Vele.

Virágharangok zengik halkán,
füttyös madárdal hirdeti:
Hogy nem örök a sírnak éje,
hisz feltámasztás követi.

A Jóság győzött a halálon
s így minket is, ha jók leszünk:
örök élettel jutalmaz meg,
majd az Egekben Istenünk.

Hallelujah! Ma pirosan száll
piros szívünkől örömünk:
Halvány arcokat piros tojásért
rózsapirosra öntözünk!

L. Ady Mariska.

Csodálatos sírkövek.

A Csendes Óceánban fekvő Húsvét szigetek öslakóinál rendkívül érdekes temetkezési szokások voltak. Halottaikat a tengerpart közelében temetik el és a sírboltok fölött emeletnyi magas szobrok állanak. A szobrok eredete nagyon rejtélyes. A hatalmas emeletház magasságu szobrokat a sziget belsejében faragták és óriási fáradtsággal kezdetleges műszaki eszközök segítségével szállították ki a tengerpartra. Érdekes, hogy más népeknél is megtaláljuk ennek a szokásnak a nyomát, hogy halottaik emlékére hatalmas építményeket emeltek. Valószínűleg a Húsvét szigetek öslakói szent helynek tartották temetkezési helyüket és a szobrok az ősök szellemét jelképezték. Valószínű az is, hogy a hatalmas szobrok alatt tömegszerencsétlenség áldozatai nyugosznak, akiket egy tűzhányó kitörése pusztított el. A szigetlakók mondáiban ugyanis még ma is nyomát találjuk annak, hogy évezredekkel ezelőtt nagy természeti szerencsétlenség pusztított a szigeten. A szigetlakók ma is azt tartják, hogy az emlékkövek jel-

képei a multnak és azt hiszik, hogy a halottaknak csak a lelkük száll fel, de testük ma is él. A hatalmas szobrok mindenestre bizonyítják, hogy a napjainkban félvad állapotban élő népnek hajdan nagy műveltségük és kitűnő állami berendezésük volt.

Feri bácsi.

A két anya.

Megesett az eset... Háboruba voltam,
Virágos kertemben egy kis csibét fogtam.
Bársony violácskám a kései szépet,
Összekapirgálta... olyan nagyot vezet.

Sipit a kis kontyos százás-cérna hangján:
„Bántanak, bántanak!... segíts édesanyám!”
Kotlómama se rest, nekem-repül bátran
Ugy összekosmotol... még ilyet nem iattam!

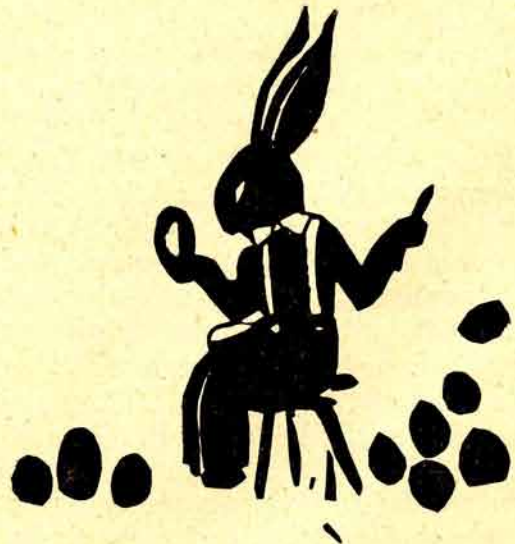
Bocsánatot kérek, kedves kotlómama!
Félreértette a szándékomat maga.
Kontyos kis csibéjét... jaj dehogy is bántom!
De a violácskám megvédem barátom!

Szörnyű nagy haragját én azért megértem,
Mert a gyermekemet én is... én is jeltem.

Százszor feláldoznám érte életemet!
Kedves tyúkanyókám, szorítsunk hát kezét!

Kirjákné Kovács Emma.

Tojást festő nyuszi pajtás.

A mosolygó remete.

Írta: **Borsai Gáborné.**

Meseerdőben a mosolygó remete minden évben egyszer, egy szép tavaszi napon összegyűjti maga köré az erdő összes tündereit, manóit és törpéit. Ezek egyszerre szólalnak meg egy csodálatos, szép zenekarban sipokkal, fuvalókkal, hárfákkal és trombitákkal és életrekelik, megszólaltatják emberi hangon az erdő minden bokrárt, fáját, virágát, valamennyi állatát. Ilyenkor a legdühösebb farkas, a legravaszabb róka olyan szelíd, mint a bárány és azok a kisebb állatkák, melyek különben félnek tőlük, most olyan kedvesen beszélgetnek velük, mint a jó gyermekek a tanító bácsival, vagy tanító nénivel, nekibátorodva, mosolyogva, de persze nagyon udvariasan.

Péter és Gyuri egy ilyen napon elbarangoltak hazulról és éppen Meseerdőbe tévedtek. Egy darabig csendesen mentek egymás mellett, Gyuri minden percben megállt egy-egy vörös gombát bámulni, s az iholyát megszagolni. Péter éppen le akart tépni egy kakasmandikót és csodálatosképen megszólalt a virág:

„Ne bánts, Péterkém, hisz' úgy is elhervadnék a kezében, mire hazaérsz.”

Péter azt hitte, hogy álmodik, megcsípte — amint ilyenkor szokás — a saját karját és megkérdezte Gyurit is, hogy hallotta-e, mit mondott a virág, Gyuri azonban nem hallott semmit, de egy vesszővel le akarta ütni egy piros gomba fejét, mire keserves vinnyogást hallott: „Ne nyulj hozzám, te rossz fiú.” Gyuri ijedten kapta vissza a vesszőt és szorosan megfogta a Péter karját.

„Te, Peti, — suttogta ijedten, — itt el van varázsolva minden.”

Ebben a percben egy nyul futott el mellettük és egy ici-pici kis nyuszi loholt utána. Kedves vékony hangon biztatta az öregebb a kicsit:

„Siess, nyuszikám, mert apukád otthon lesz és elhül a káposztalevese.”

„Hallottad? — egyszerre kérdezte egymástól a két fiú. — Elvarázsolott emberek ezek? Vagy valami csodálatos vidékre jutottunk?”

A felettük levő fenyőfa barátságosan világosította fel őket:

„Meseerdő beszélő napjára érkeztek ide, gyerekek.”

„Vajjon válaszolnak, ha kérdezzük tőlük valamit, vagy csak ők szólnak hozzánk” — gondolkozott hangosan Peti.

„Kérdezz csak bátran, kisfiam!” — biztatta a fenyő a kisfiút.

„Azt szeretném tudni”, — bátorodott neki Péter, — „hogy mit jelent az a beszélőnap, meg Meseerdő.”

„Üljetek le kicsit árnyékomba, úgy is meleg

van s elmesélem nektek a beszélőnap történetét. Persze ez az egész dolog csak a Meseerdőre vonatkozik, ahol éppen vagytok. Van egy öreg, kedves, mosolygó remetének, aki itt lakik. Az egész életét jóságban töltötte, minden szenvedőn segített és közben sohasem sírt, sohasem panaszkodott, ha túlságosan sokat fáradt másokért, ezért azt a jutalmat kapta, hogy Meseerdőben minden évben egy szép tavaszi napon az erdő az ő tiszteletére ünnepel. Ilyenkor az összes tündérek, manók, törpék köréje gyülekeznek, gyö-

Meseerdő beszélő napjára érkeztek ide gyerekek? — mondta a fenyő.

nyörű hangversenyt adnak és az erdő minden élőlénye emberi hangon beszél, hogy háláját ezzel is kifejezze a jó, kedves remetének. Azok a gyermekek, akik ezen a napon idejönnek az erdőbe, a remetétől emlékebe egy szép mesét kapnak, de azzal a kikötéssel, hogy ezt a mesét tovább mesélik más gyermekeknek, hogy azok is gyönyörködjenek benne. Persze a világ minden tájékáról vannak itt gyermekek, akiknek mind más és más az anyanyelvük és mégis csodálatos, hogy a Meseerdőben minden gyermek érti, amit a másik mond és mindegyik megéri a mosolygó remete meséjét. Ezen a csodálatos napon, itt a legrosszabb gyermek is jól viseli magát és, amelyik gyermek egyszer a mosolygó remete meséjét hallgatta, az elfelejti, hogy rosszkodni is lehet. Az a gyermek a remete táborához tartozik és lelkében valami édes, remek muzsikával tér haza otthonába. Az ilyen gyermekek azok, akik mindig szótfogadnak szüleiknek, akik szorgalmasak, feladatukat pontosan elkészítik, társaiknak segítenek, sohasem árulkodnak, sohasem hazudnak.

Két új előfizető szerzéséért értékes könyvet ad a szerkesztőség.

Ezekbe a gyermekekbe igaz, tiszta, jó lélek költözik, ezek azok, akik az embereket javítják és akik minden nemes, jó vállalkozásban résztvesznek. Menjete csak beljebb az erdőbe, hátha ti is találkozni fogtok a remetével és egy szép mesével gazdagon tértek haza szülőitekhez."

„Köszönjük, jó fenyőfa, a kedvességedet”, — ugrott tartpra a két fiú, „megyünk és megkeressük a mosolygó remetét.”

A fenyőfa kedvesen rázta meg ágait úgy integetett a fiúk után.

Péter és Gyuri egy szép fehér eredi úton haladt tovább s egyszerre elértek egy hatalmas tisztásra. Az ég ragyogó sötét kéken borult a tájra, a nap fénye szelíd sugarakkal simogatott minden élőlényt, nem volt fullasztó meleg, de jó langyos, illatos levegő. A két gyermeknek szeme-szája elállt a csodálkozástól:

Egy kidöntött fa törzsén, fekete ruhájában, hófehér hajú öreg ember ült. Körülötte, a fák ágain, a levegőben lebegve szitakötőszárnyakon tündérek táncoltak, furulyáztak, törpék sípoltak, manók fuvoláztak és az erdő állatai ültek egymás mellett a legszebb békességben. Nagy körben, majdnem a tisztás széléig kisebb-nagyobb gyermekek ültek és szájátva hallgatták a remete meséjét. Voltak ott holland ruhás, facipős kisfiúk, kislányok, tirolói, francia, spanyol, román, török, kínai, japán, magyar, olasz, cseh, szerb, orosz gyermekek, mind otthoni viseletben, olyan tarkaságban, hogy szem annál ragyogóbbat, szebbet nem látott; volt ott szegény, rongyos ruhás koldusgyermek, bársonyruhás gazdaggyermek. A kékselyemruhás Lilike a kopottruhás Sáríkána kezét fogta és nagy kék szeme karikára nyílt, ahogy a gyönyörű mesét hallgatta. Amikor egy kicsit szünetelt a mese, mert a remete is elfáradt, akkor a zenekar szólalt meg és kis tündérek epret, mézet szolgáltak fel faleveleken a gyermekeknek. Péter és Gyuri, akik közben szintén megéheztek, éppen az eperosztáshoz érkeztek. Nagyon jól esett nekik az üdítő gyümölcs és szép halkan, csendesen ültek le a többi gyermek közé egy eszkimó fiúcska és egy maláj kislány mellé. A remete új mesét kezdett. Péter ujjongva szorította meg a Gyuri kezét, de szólni persze nem mert, nehogy egy hangot elmulasszon és így kezdődött a mese:

„Most láthatjátok gyermekek, hogy a tündérek a valóságban is léteznek, azonban csak az láthatja meg őket, akit vágya a szép és nemes felé vonz. Ti mind azért jöttetek el ide, mert valami jóra vágytatok, mert valami hajtott benneteket, hogy lelketekbe befogadjatok a szépet, jót, nemeset, amit csak a Meseerdőben találhattok meg a maga teljességében. Akarjátok-e, hogy elmondjam nektek Favágó Jancsi történetét?”

„Akarjuk” — kiáltották a gyermekek és egyszerre el is csendesedtek egy kis kék ruhás tündérke intésére.

Favágó Jancsi, — kezdte a remete, — itt élt ennek az erdőnek a szélén és egyáltalán nem tudta, hogy ez a Meseerdő. Dolgai úgy elfoglalták, hogy az erdő mélyébe sohasem kalandozott el, s így mi sem találkoztunk nagyon sokáig.

Jancsiéknak egészen kicsi házuk volt, melyben mindössze egy helyiség volt a szoba, konyha, minden. Hosszú ideig nem is tudta elképzelni, milyen élete lehet a gazdag gyermekeknek. Öreg favágó apja mellett élt, iskolába nem járt, hanem segített a háznál, bement a faluba a boltba vásárolni, ha volt pénzüik és a ház melletti kis kertben dolgozott, ahogy az édesapja megmutatta neki. Egy vasárnap azonban a falubeli harangszóra imára kulcsolta kezét ott a kis kertjükben. Arrafelé jártam, betértem hozzájuk. Az apja is otthon volt. Nagyon barátságosan üdvözöltek mindketten. Egy pohár vizet kértem és beszélgetni kezdtem velük. Kérdeztem, hogy vannak. „Jól, hála Istennek”, felelt az apa, — „nagyon jól megy most sorom, a faluban mindig van munka az uraságnak is sokat dolgozom”. „Hát te, kisfiam, kérdeztem Jancsit, — mit csinálsz egész nap? Tudsz-e már írni, olvasni?”

Egyszerre elszomorodott az apa is, fiú is. „Nincs, aki tanítsa ezt a gyereket, — mondta a favágó, — én egész nap dolgozom, neki itthon kell mindent ellátni, mert nincs szegény fejének édesanyja.” Nagy könnyecsepp jelent meg a kis árva Jancsi szemében. Keservesen elsírta magát. Ki is szaladt a kertből, futott be az erdőbe, nyilván el akarta rejteni bánatát. „Ne búsuljon, barátom”, — vigasztaltam most a favágót, — „majd eljárak én ide, megtanítom Jancsit írni is, olvasni is.”

A szegényember alig tudott hova legyen örömeiben, csak hálálkodott. Mire felkászolódtam, hogy menjen, elükerült Jancsi is, csak úgy ragyogott arca, mikor egy hatalmas csiperke gombát mutogatott apjának és nekem.

„Jó lesz vacsorára”, — búcsúztam el tőlük. „Része legyen benne”, — kínálták szívesen. De én hazaindultam.

Ettől fogva, minden nap lesétáltam hozzájuk s egy órácskát tanítottam Jancsit a bibliából, meg a betűket tavalyi vadszőlőlével ráirtuk faháncsra, meg odakerült hulladékpapírokra. Persze, nekem sem volt pénzem papírra, tollra és egyébre, de öreg bibliám jó volt arra, hogy olvassunk belőle. Mire ismét szép tavaszi idő lett, Jancsi nagyszerűen tudott olvasni, írni. Egyszer azzal a hírrel jött a faluból, hogy a pap bácsi neki is fog ajándékozni egy szép bibliát, ha beáll a konfirmálók közé tanulni. Na itt megint baj volt ám, mert a nagy napra

készülődő gyermekek nagyon rangosan kiöltözöködtek, Jancsinak meg semmi más ruhája nem volt, mint az az egy inge és foltos nadrágja. Az ingét minden vasárnap kimosta, az övét is, apjáját is. Addig nem mozdulhatott ki, ha hideg idő volt; ha meleg volt, meg derékig meztelen dolgozott, úgy is megizzadt.

Na most itt volt a gond, hogyan kerítsünk ruhát a templomi ünepségre? Nekem nem jutott sohasem eszembe, hogy a faluba menjek, mert az erdőből sohasem szakadtam el, amióta idevetődtem. Mit csináljunk, Istenem? Arra senkitem gondolt, hogy módosabb emberektől lehetne talán kérni. Jancsiék munkás emberek voltak, nem koldusok, nem akartak kérni senkitől semmit. Volt a faluban egy nagy gazda, akinek szintén volt egy akkora kisfia, mint Jancsi, meg egy annál nagyobb. Gondoltam, most az egyszer mégis bemegyek a faluba és kölcsönkérem pünkösdi vasárnapjára, a nagy napra az egyik gyermek egy régebbi ruháját. Meg is jártam vele, csúnyán elutasítottak.

„Mindenki a maga háza előtt seperjen, — szól rám a gazda, — és törődjön a maga bajával. „Na, jól van, — gondoltam magamban, — itt ugyan felsültünk. Mi lesz veled, Jancsi fiam? — sajnálgattam magamban a gyermeket. Lehajtott fővel mentem a falun végig, gondolkoztam, s azt hiszem, hosszú évek óta most voltak mély ráncok a homlokomon; hogyan segítsek az árván. Hiszen nem mehet toprongyosan az Istenházába, pedig milyen nagy dolog lenne az neki, hogy a vallásáról nyilvánosan is hitet tehetne. Egyszer csak valakivel szinte összeütdöm. Egy szép, kedves, fiatal leány állott velem szemben. Nagy kék szeme volt, mintha Nefelejts, — fordult a mosolygó remete a mellette nyíló virághoz. — Te mosolyogtál volna a szemében.

„Hallom, atyám, — szól hozzám tisztességtudóan, — „Édesapám keményen bánt kegyelmeddel. Mi, édesanyámmal nagyon elszomorodtunk és elhatároztuk, hogy varrunk annak a kisfiúnak egy rend ruhát, ahogy sikerül, olyan lesz, de rendes, becsületes, tiszta, fekete ruhát kap. Édesanyám úgylis ért hozzá meglehetősen, én is fogok segíteni. Ünnepszombatján ott lesz a házukban a ruha.“

„Isten áldjon meg érte, gyermekem“, — köszöntem meg hálásan a kislány meleg jószágát. „Meglátod, meg fog érte áldani.“

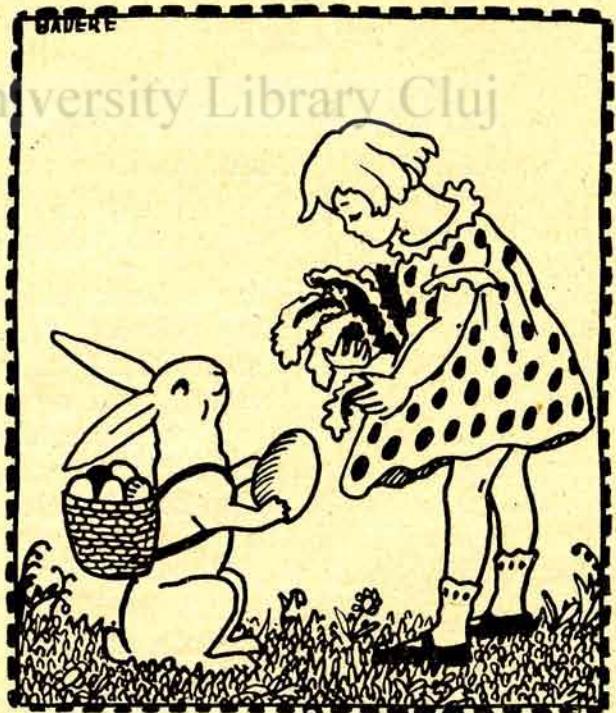
Láthatjátok, a Gondviselésben nem kellett volna kételkednem. Amikor az ember azt hiszi, hogy na, most mindenképen megakadt, a segítő, jó szívek megmentik. Így az én Jancsim is, pünkösdi vasárnapján rendes, tiszta ruhában hálás szívvel vett részt a közös szép egyházi ünnepélyen és a kérdésekre, amelyeket a pap bácsi hozzáintézett, értelmesen, hangosan felelt, lát-

szott rajta, hogy minden kérdést megértett és úgy is válaszolt arra. Mindenki bámult rajta, hogy a szegény Favágó Jancsi milyen rendes, ügyes gyermek lett. Apja boldog volt, az öröm könnyei csak úgy hulltak szeméből, hogy lám, szegény árva fiacskája mégis boldogul. Persze, a templomból kijövet alig tudtam hova menekítem kezemet, úgy kapott utánok Jancsi, hogy megcsókolja. Hálás volt szegény, de én is örömmel simogattam a szőke fejét.“

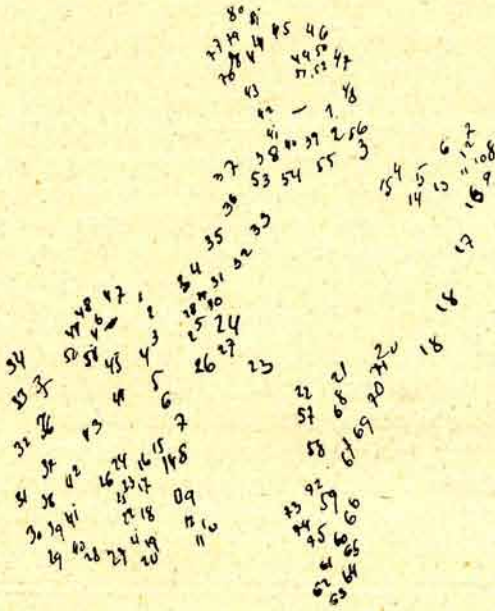
Na eddig tart a mesém. Menjetekek szépen haza, kislányok, fiúcskák és jöjjetek el mindig minden évben a Meseerdőbe. A tündérek majd mindenkit elvezetnek és hazakísérnek, kit gyalog, kit szitakötőszárnyon. Isten veletek.“

Péter és Gyuri sohasem volt rossz fiú, de ezután nem lehetett megismerni a két gyermeket. Szelidek, jók, szótfogadók voltak és szüleiknek nagyon sok örömet okoztak.

Nyuszi pajtás köszöntője.

Jó napot, jó napot, kedves kis leányka,
Hoztam neked piros tojást háti kosár-
kámbe.
Hogyha jönnek húsvét napján megöntözni
téged,
Megkínálhasd az öntöző kicsi legénykéket.

Találós kép.

Találjátok ki, mit ábrázol a fenti kép?

Az erős.

Irta: Gârleanu Emil.

„Din lumea celor ce nu cuvântă“, „A nem beszélők világából“ c. kötetből fordította:

Józsa János.

A juhász fülénél fogva húzta elő a szegény szamarat. Vastag pokrócot terített rá, a pokrócra fanyerget lökött rá és megszorította jól a hevedert, mert a városba készültek. Aztán alaposan megrakták a hátát: a juhász bundáját, a gazda két kisebb pokrócát, négy kondér tejet, kettőt jobbra, kettőt balra, hogy a terű megoszolják, nyolc tömlő turót, négyet-négyet egy oldalon; s ezek tetejébe ráadásul még feltették a gazda két gyermekét, akik az előző nap jöttek ki az esztenához s nehogy hajba kapjanak háttal ültették egymáshoz.

Amikor azonban a juhász a vastag pokrócot hozta, hogy ráterítse a szerencsétlen állatra és kezével letörölte homlokáról az izzadságot, a juhász ingujjáról rászökött egy bolha a szamar hátára és a pokróc egyik hajlásában akkora helyet

csinált magának, amely elég volt arra, hogy kényelmesen elférjen.

— Itt árnyékban leszek, gondolta magában a bolha, míg a juhász egyre rakta a szamarat. A bolha kicsiny volt, mekkora helyet foglalhatott el? A teher, mely alatt a szamar lábai meginogtak, vajjon megnyomhatták-e a bolhát?

Utrakeltek egy forró nyári juliusi napon. A juhászról csurgott az izzadság. A gazda gyermekei ellankadtak, a szamar pedig alig vonszolta magát. A jó Isten tudja, hogy mentek, elég az hozzá, hogy estére a városba értek és a gazda udvarán megpihentek. A bolha mihelyt megérezte, hogy megérkeztek, lassan kisompolygott és hopp! fürgén és pihenten ráugrott a juhász karjára.

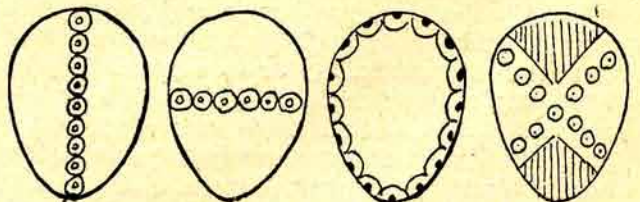
Amikor azonban rápillantott a szamar hátára és látta, hogy mekkora rakás volt azon, megrémült:

— Borzasztó, hiszen ezt a terűt én vittem a hátamon! Nem is tudtam eddig, hogy én ilyen erős vagyok és meglepéssel szemlélte, amint a juhász leszedte a csomagokat a szamar hátáról. Amikor mindent leraktak, a szamar fülei lekönyultak és lábai megroskadtak. A bolha pedig bosszankodva mondta magában:

— No, nézze meg az ember, olyan lágy, mint a puliszka! Én még akkora sem vagyok, mint a füle s még sem jajgatok, hogy mekkora terűt cipeltem a hátamon! Ő elhozott engem eddig s már majdnem összerogy. Mindjárt felvidítom én egy kicsit.

Ezeket mondván egyenesen a szamar orrára ugrott s vérig csipte.

A szamar megrázkódott, rugott egyet és feldöntötte az egyik kondér tejet. A juhász pedig ráhuzott néhányat botjával, hogy máskor tudja mihez tartsa magát.

Húsvéfi rajziskola.

Ili babát meglocsolják.

A kicsinyeknek.

*Pista gyorsan öltözik,
Fésülködik és eszik.
Rózsavíz az üvegbe,
Öntözni megy izibe.
Böske huga babája,
Szőke Ili, már várja,
Divánon ül kényesen,
Kiöltözve fényesen.
Ahány darab, annyi fajta,
Repül szalag, csipke rajta.
— Ejnye, adta hiúsága,
Megállj csak, te cifra páva!
Hamar az üveget vette,*

*S öntöz Pista nagy nevetve.
Liccs-loccs, locsolás,
Hol az a piros tojás?!
Ili baba haja-arca,
Csupa víz már minden rajta.
Csapzottan lóg frizurája,
Vízről csöpög a ruhája,
Milyen mulatságos kép!
Ázott macska ilyen épp!
Való neked öntözés?
Sír-rí szegény Ili baba,
De mindenki kacag rajta.*

J. Markovits Edith.

Olga és a gólyák.

Írta: P. Darvas Zsuzsánna.

A templom tornyán már évek óta egy gólya család fészkel. Minden ősszel elmennek, de az első meleg tavaszi napsütés már itt találja őket, amint szorgalmasan javítgatják fészkeiket.

De nálunk az időjárás nagyon szeszélyes.

A tavaszi verőfényt nagyon sokszor zimankós téli idő váltja fel. Így történt idén is.

Az első tavaszi nap meghozta a kedves gólyákat, de alig két-három nap múlva bizony újra kezdődött a havazás és hidegre fordult az idő.

A kicsi Olga — aki a templom közelében lakik, — szomorúan látta, hogy szegény gólyák fáznak.

Elálldogált a kapujuk előtt, ahonnan elláthatott a toronyra és nagyon sajnálta a gólyákat, mert bizony még ő is fázott, pedig neki jó kis bundája volt.

Sok töprengés után, végre azt találta ki, hogy összeszedett a konyhából, kamrából egy esomó régi meleg ruhát és, amikor a harangozó bácsi harangozni ment, elvitte hozzá és megkérte, hogy azzal a sok meleg ruhával takarja be a gólyákat.

A harangozó bácsi megígérte, hogy okvetlenül teljesíti a kérését és Olga boldogan ment haza és elővéve ábécés könyvét szorgalmasan tanulta a másnapi leckéjét, majd imádkozás után pihenni tért. Nem látta a meglepetést, amit a harangozó bácsi megjelenése okozott, aki visszahozta a ruhákat, amit Olga a gólyák betakarására hozzá

vitt, sem a könnyes meghatódást édes anyja arcán az elbeszélés hallatára. Csak aludt tovább és ki tudja miről álmódott, mert időnkint mosoly vonult el az arcoeskáján.

De a jó Isten, ki mindent lát, azt mondta: — Megjutalmazlak érző szívedért kis lányom, hogy a védteleneknek pártját fogtad.

És másnap reggel derült kék ég és kacagó napsugár köszöntötte az éjjeli álmukból ébredő embereket, akik jókedvűen, gondot, bút feledve, indultak napi munkájuk után és senki sem sejtette, hogy egy pici kislány jóságának jutalmául adta vissza a jó Isten a derült kék eget és a kacagó napsugarakat.

A nagyapó almája.

— No gyerekek, elhiszitek-e, hogy a földre tett alma hozzám fog jönni, anélkül, hogy én hozzányulnék? — kérdezte egyszer nagyapó.

— Ez lehetetlen nagyapó! — mondták a gyermekek. — Hiszen az alma nem tud járni.

— No megpróbáljuk! — mosolygott nagyapó. Ezzel egy szép piros almát maga elé tett a szőnyeg végére s megindult apró lépésekkel előre, úgy hogy ránehezedett a szőnyegre s azt úgy húzta észrevétlenül maga után, hogy hullámokat vetett. Addig addig, hogy egyszer csak odakerült közvetlen közelébe az alma, csak le kellett nyulni utána s felvenni.

Ahogy kis cimboráink írnak...

Molnár Anna Margit levele.

Én is megrendelem az Új Cimborá lapot legközelebb. Csak egy kézimunkát végezek be a tanítónéninek Aranyosgyéresre. Mostan még jobban igyekszem a kézimunkával, hogy pénzt kapjak, mert nagy örülök ennek a kis újságnak és nagyon szeretem. Köszönöm szépen a szerkesztő néninek, hogy elküldte az Új Cimborát. Kis barátnéimnak olvasom és mesélem.

Aranyosgyéres, 1939. márc. hó.

Kezeit csókolja:

Molnár Anna Margit, IV. cl. ot.

Elment apám.

A virágok királynéja összehívta alattvalóit s mondta nekik:

— Azért hivtalak benneteket össze, hogy megbeszéljük, ki menjen el közületek a Tavaszhoz követségbe. Egy kis igénytelen fehér virág vállalkozott a feladatra. Kidugta a fejét a hótakaró alól, de ijedten bujt vissza, amit látott megijesztette. Az emberek szaladtak jobbra-balra az utcákon. Az asszonyok, s gyermekek sírtak. Valaki elkiáltotta magát:

— Mindenkinék menni kell!

Vajjon hová? Hazaérkezik a leánka is. Sírva borul az anyja nyakába.

— Apám hol van? Anyja nyugodtan feleli: — Hát itthon! Nem kell megijedni, ha el kell mennie, úgy sem menne el úgy, hogy el ne bucsuzzon. Erdélyország göröngyös, de gyöngyös — így az anyja s a leánkával együtt sírhatnak is nevetnek is. Aztán letörlik könnyeiket. Vajjon lesz-e tavasz, kibuvik-e a kiesi hóvirág?

Aranyosgyéres, 1939. március 22.

Pereki Anna.

Az Új Cimborá március 15-ki számában levő találós kép megfejtése.

Pajkos Miki a malomba búzát visz örölni szekereén. Útközben lát egy lovas szekeret. Gondolja magában, hogy utána köti. A malomhoz érve leveszi a búzát és jó kedvvel indul a malomba. Viszont elfelejtkezvén, hogy az ő szekereét a lovas szekér után kötötte. És a lovas szekér elviszi a Miki szekereét.

A képből a szöveget írta:

Furó Éva.

A székely püspöknek.

Fényes csillag támadt szép Erdélyországban
Püspököt szenteltek egy székely családban.
Nem ismerem, de szeretem,
Mert én is székely vérből lettem.

Hej de szerettem voln' hallani a hangot
Mikor szentelésén huzzák a harangot.
Nem ismerem, de szeretem,
Mert én is székely vérből lettem.

Adja a jó Isten mennél tovább éljen.
Hogy a székely népnek pásztora lehessen.
Nem ismerem, de szeretem,
Mert én is székely vérből lettem.

Brassó.

Irta: Farkas István II. g. ot.

Játék mondóka.

Beküldte: Móráné Ósz Rózsa.

— A monói kislányok mondókája. —

Egyedem, begyedem kis kendőmben
Szóll a rigó az erdőben.

Csír, csár Szabó Pál,

Eski, beski ereszki,

Az udvarra eredj ki.

A kiadóhivatal közleményei.

Befizetések február hóban:

Alczner Lacika Gyulafehérvár 1939. júl. 1-ig,
Nagy Béla Torda 1939. febr. 1-ig, Bocsárdi Bözsi
Nagyenyed 1938. okt. 1-ig, Nagy Sándorné Várfalva 1938. okt. 1-ig.

Befizetések március hóban:

Áron Baba Marosludas 1939. jan. 1-ig, Székely Jánoska, Incze Gábor, Török Évike, Porzolt Viktor Nagyenyed 1939. jan. 1-ig, Ferencz Sándor Magyarokapu 1938. okt. 1-ig, Szombatfalvi Jolánka Dész 1939. ápr. 1-ig, Vargha Anna Torockószentgyörgy 1938. okt. 1-ig, Gál Barna és Zsozsó Torockószentgyörgy 1939. július 1-ig, Ref. elemi iskola Resica 1939. jan. 1-ig, Novák Albert Segesvár 1938. okt. 1-ig, Baldasics Csöpi Dragos-Voda 1939. ápr. 1-ig, Esztegar Juditka Csákgörbő 1940. jan. 1-ig, Deák Juliska és Lajoska Pascani-Vatra 1939. jan. 1-ig, Kalmár Zsuzsika Varsánd 1939. ápr. 1-ig, Farnos Laci Marosésűcs 1939. okt. 1-ig, Vargha Árpád Petrozsény 1940. május 1-ig, Bartha Ilonka és Jancsi Torda 1939. júl. 1-ig, Pályi Kis Éva és Nóra Kővárhoszfalu 1939. júl. 1-ig, Szücs István Szinerváralja 1939. jan. 1-ig, Pító László Jasi, Srizzai Hajnalka Vulkán, Tóth Zoltán Halmi és Bagossy Ádám Nagykároly 1939. júl. 1-ig, Beke László Hosszfalu 1939. jun. 15-ig, Szentmártoni Juditka Sepsiszentgyörgy 1939. ápr. 1-ig.

Tanácsok a gyermekek részére.

Kis szívek a nagy szívben.

Minden kis olvasónknak, jóbarátunknak s munkatársunknak kellemes húsvéti ünnepeket kívánunk.

Fazekas Gyöngyi Sajómagyaros: Kapod-e Gyöngyikém a lapot rendesen? Még nem mutatkoztál be — várjuk leveled, amelyben megírod, hogyan telt el a húsvéti ünnep? — *Terkál Anna Kolozsvár*. Szeretnék megismerni személyesen is, jöjj majd fel egyszer a szerkesztőségbe valamelyik szombat délután. — *Fabinyi Zoltán II. g. o. t. Arad*. Nagyon tetszett neked a koronás kicsi kigyó meséje s a rejtvényfejtésen is szívesen töröd a fejed. — *Luka Sárika Székelyudvarhely*. Ird meg, hogy telt el a húsvét ünnepe s hogy kiknek jár a tanítónőképzőbe az Uj Cimbora? Szeretném tudni, hányan vagytok ott új cimborák? — *Joó Déneske és Lacika Székelyudvarhely*. A nyáron lettetek kis táborunk tagjai, de még ezideig nem mutatkoztatok be. No majd pótoljátok ki az eddigi mulasztást. — *Bonda Feri és Pali Kolozsvár*. Titeket is vár a szerkesztő néni egy szombaton délután — *Szikszó Géza és Kató, Schutzer Cica, Kindris Ella, Szemerei Kató, Elemér és Öcsi, Fehér István, Schwartz Gyurika, Bíró Zsóka, Katz Viktorka, Szócs Gizike, Costin Mancsi, Fazekas Juliska, Mancsi, Bözsi, Lajcsi, Winkler Ferkó, Janiczky Pali, Ifj. Jeney Sándor, Molnár László, Friedmann Éva, Vajnay Lajos, Rosenberger Tamás György, Loga Zsuzsanna, Prezenszky Zsuzska és Lajos, Bíró Marika, Benes Jolán, Németh Gabriella, Bráth Dezső, Popa Pintea és a többi szatmári kis cimborák*, akik az őszi és a tél folyamán lettetek új cimborák, szeretettel köszöntünk benneteket olvasóink kis táborában. A szerkesztő néni húsvéti üzenetképpen nektek és a többi kis cimboráknak azt üzeni, hogy ragaszkodástokat, szereteteket őrizzétek meg továbbra is az Uj Cimbora iránt! *Szeressétek, olvassátok és terjesztétek ezt a kis lapot*, mert ez mindnyájatok lapja, akik magyarul írni, olvasni tudtok. Azok, akik még közületek nem mutatkoztak be, küldjék el bemutatkozó levelüket, fényképpel, vagy anélkül. Ti szatmári kis cimborák Ferenczy Béla bácsinak is odaadhatjátok leveleiteket, pár lej bélyegköltséggel, ő majd elküldi nekünk. Aztán, ha az Isten éltet bennünket, a nyáron ismét rendezünk közös kirándulást és akkor majd találkoznak.

Róm. kath. elemi iskolások Banki — Csikszentgyörgy. Kapjátok-e rendesen a lapot? A

bemutatkozó levelet töletek is várom. Szeretném tudni, hányan jártok az iskolába? Ki szeret köztetek kertészkedni? Ki szeret fűrni, faragni? Ki rejtvényt fejteni, ki rajzolgatni s ki mesét, vagy verset olvasni? Nő, majd írjátok meg. — *Sebestyén Éva, Ádám, Attila és Gyöngyike Visa*. Négy drága kis cimboránk egy csokorban. Apukától sok szépet hallottam felőletek. De én szeretnék még többet tudni rólatok. Hát majd szépen mutatkoztatok be. A levélben aztán mindent megírhattok s elküldhetitek a rejtvény megfejtést is. — *Csáky Tihamér Kolozsvár*. Uj kis cimboránk vagy, szeretettel fogadunk olvasóink közé. Jöjj majd be egy szombat délután, hogy szemtől-szembe is megismerhessünk. — *Kádár Margit V. el. o. t. és Patkó Ilona VI. el. o. t. Borosbeses*. Jókívánságokat köszönöm. Adja Isten, hogy teljesedésbe menjenek. Az előző számok üzenete arra buzdított benneteket, hogy még jobban ügyeljétek a leveletekre. Örömmel hallok, hogy milyen nagyszerűen szerepeltetek az énekversenyen. De én szeretném olvasni ám a többi iskolás levelét is. És pedig, hogy kinek hogy telt el a húsvéti ünnepe. — *Bócsa József IV. el. o. t. Ploesti*. Még nem írt neked egy bélyeggyűjtő sem, pedig sok cserélni való bélyeged van. Hátha majd a húsvéti vakációban gondolja rá magát a levélírára valamelyik kis bélyeggyűjtő cimborá. Az új rejtvényt, ha jó, közölni fogjuk, csak várd türelemmel. — *Marosffy Baba III. el. o. t. Ploesti*. Oh, oh! kicsi Babám, beteg vagy — köhögsz s iskolába sem mehetsz. Az ilyen híreket nem szívesen hallok. Ám a betegség sem veszi el a jó kedvedet. Mig az ágyban fekszel, verseket gyártol. Ime, itt is egy kis versikéd: Kedves tavasz, gyere már, minden gyermek téged vár. Elég volt már a télből, a hidegből, a szélből. — *Gálffy Gábor IV. el. o. t.* Most sok a tanulni való s így nem érsz rá rejtvényt fejteni, csak néhána.

Zoltán Levente nagymamája. Drága Csapó néni! A jó kívánságokat s a gratulációkat köszönöm. De legjobban örülnék, ha egyszer meglátogatna.

Móráné Ósz Rózsa. Hogy érzik magukat az új helyen? Bakay Miklósnak Désre elküldöttük a mutatványszámokat. Üdv.!

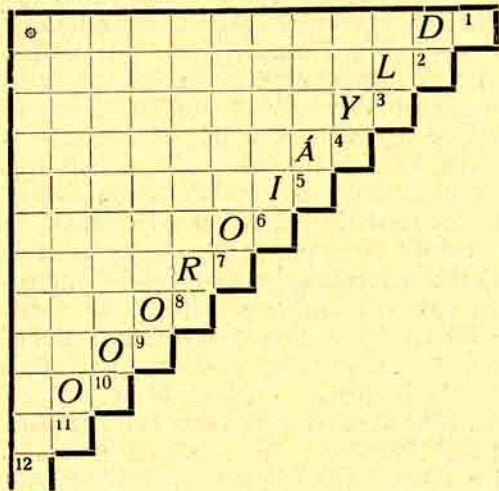
Lövétei róm. kath. elemi iskola növendékei. Látjátok csak, nem volt hiábavaló a levélírástok. Máris kaptatok választ rá. A Hitelszövetkezetek Szövetségének központja megajándékoz benneteket egy évi előfizetéssel. Aztán ügyeskedjétek, hogy a következő évben már magatok is tudjátok tovább járni. — *Hosszúfalusi Ifjúsági Sportegylet, Beke László*. Levelét örömmel olvastam. Jól esik látnunk és észlelnünk kis lapunk iránti érdeklődését. A lapot még a mai nappal megindítjuk az egylet részére. Várjuk majd az egylet s az ottani ifjúsági munka híreit. Örvendénk, ha a lapnak ott még több előfizetőt is lehetne toborozni.

Vezeti: Jóksa bácsi

Kocka-rejtvény.

Beküldte: Daday Zoltán, III. el. ot., Semesnye.

- 1 = Pogány nép ilyen.
- 2 = Ilyen iskola is van.
- 3 = Ez mutatja a vagyoni állást.
- 4 = CCC római szám.
- 5 = Európában ország.
- 6 = Az ősmagyarok egyik lakóhelye.
- 7 = Románia egyik nagyfolyója, román nyelven.
- 8 = Légnemű testek.
- 9 = Alvó ember látja.
- 10 = Szeszes ital.
- 11 = Állati lakóhely.
- 12 = Mássalhangzó.

Megfejtés után, fölülről lefelé az első sor egy híres erdélyi fejedelem nevét adja.

Betűrejtvény.

Beküldte: Izsák Ibi, II. é. tanképző, Székelyudvarh.

a) É É É É × 'sz

b) M 'sz T é = ő

Beküldte: Ferenczy Géza, IV. g. ot.

c) $\frac{K}{a}$ á ×

A rejtvény-pályázat eredménye.

Február 1-i számunkban pályázatot hirdettünk rejtvények készítésére. Elég szép számmal küldtek be rejtvényeket e nemes versenyre, melyek között akadtak gyengék de akadtak hibátlan rejtvények is. Az eredmény a következő:

Az I. díjat nyerte Izsák Ibi II. év. tan. képzős, Székelyudvarhely, a II. díjat Ferenczy Géza IV. g. ot., Kolozsvár, és a III. díjat ifj. Torma Miklós II. el. ot., Csicsókeresztur nyerte.

Megfejtések:

Febr. 1-i számból. *Kockarejtvény* megfejtése: Szent-István; *Pótlórejtvény*: Southampton; *Szórejtvény*: Baráti kör; *Betűrejtvény*: Bence. —

Febr. 15-i számból. *Keresztrejtvény*: vízszintes: Chamberlain, 5: ii, 6: végről, 7: or, 8: Póli, 10: Óbudán. Függőleges: 1: civódó, 2: hier, 3: Margód, 8: pu. Így utánozza a gyermek a lövést. 9: zenei kiéneklés, la. *Szórejtvény*: Császárkörte. *Képrejtvény*: 1—57-ig az összekötött számok elefántot ábrázolnak. *Rejtett nevek*: 1. Gál Mózes, 2. Pósa Lajos, 3. Benedek E ek.

Megfejtést küldtek be: Kleinman Kató I. g. ot., Bócsa József, IV. el. ot., Ploesti (febr. 1. sz.); Blau Kató és Éva, Izsák Ibi Székelyudvarhely, Nagy Zolti, Farkas Dezső Kolozsvár, Friedmann Elza Kolozsvár, Daday Zsolt II. el. ot. Semesnye. Kulcsár Edith Fogaras, ifj. Torma Miklós Csicsókeresztur, Marosffy Baba III. el. ot. Ploesti, Bócsa József III. el. ot. (febr. 15. sz.). Szalma Magda III. el. ot. Balavásár.

Nyertesek lettek: Daday Zsolt, Szalma Magda és Nagy Zolti.

Az érdeklődő szülők figyelmébe!

Gyermekeket már ötévtől kezdve tanít zongorázni zenepedagógus, saját külön módszere szerint, játékszerűen. Ezenkívül felnőttek gyors- és gépírásra való tanítását is vállalja. Cím megtudható a szerkesztőségben.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. — Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck., Amerikában 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Coltești.
Kormos Jenő, Chiend

* * *

Minden cikkért a szerzője felelős.